

fredse med, at det var europaministeren, der besvarede denne her forespørgsel, selv om vi havde stillet den til udenrigsministeren. Så jeg må sige til fru Elisabeth Arnold, at det altså også er Enhedslistens skyld, at det er gået på den måde. Regeringen skal bebrejdes alt, hvad regeringen bebrejdes skal, og det her er en ganske lang liste, men måske ikke lige på dét punkt.

Kl. 20.30

Så vil jeg for vores vedkommende i Enhedslisten konkluderende sige, at vi er kede af, at vi ikke i dag kunne få vedtaget et offensivt udspil, for vi tror ikke på, at der går ret lang tid, før de store ting kommer til afgørelse i det konvent. De store lande, kernelandene, har jo aftalt deres dagsorden. De er klar. Det er os, der ikke er klar.

Det er os, der møder frem uden at være klædt på. Det er ikke de store lande. For eksempel har det franske parlament og det tyske parlament allerede aftalt, hvordan klaveret skal spille, og det har de udsendt erklæringer om og alt muligt. Vi er langt bagefter. Så det er vi skuffede over.

Danmark kommer til at stå i en passiv rolle, hvis det her fortsætter. Man ved ikke engang – det fremgik af hr. Barfoeds indlæg – om Danmark ønsker at få et charter ind eller ej. Jeg kunne forstå på den konservative ordfører, at man jo ikke engang fra dansk side ved, om man vil kæmpe for at få et charter ind eller ej.

Det vil altså sige, at man ikke har en strategi for, hvordan man vil håndtere det spørgsmål om charteret. Kristeligt Folkeparti vil ikke have det ind. Vi vil godt acceptere, at det kommer ind, hvis det betyder, at man får en forbedring af de sociale rettigheder for mennesker i Europa. Men det flertal i Folketinget, som nu tilrettelægger Danmarks forhandlingsposition, ved ikke engang, om det skal ind eller ej, og derfor selvfølgelig endnu mindre, hvad det evt. i givet fald skulle gå ud på.

Jeg synes ikke, at det er godt nok. Det må jeg sige. Vi starter langt bagefter hovedfeltet ved de forhandlinger, langt bagefter.

Men sådan er altså den debat gået her i dag. Vi havde sendt et oplæg med nogle punkter, som vi egentlig troede kunne appellere til i hvert fald Det Radikale Venstre, SF og Socialdemokratiet omkring at give det et indhold, hvad angår grønne spørgsmål, beskæftigelse, sociale rettigheder og sådan nogle ting, så man kunne forsøge at få debatten drejet over i et andet spor.

Jeg er bange for, at det, det ender med nu, hvis vi fortsætter på denne måde, er, at vi får en masse mere union med et dårligere indhold. Det

bliver enden på det, hvis Danmark bliver ved med at forhandle på denne her måde. Det synes jeg er uheldigt, og jeg synes, at man er kommet dårligt fra start. Ved konventdebattens åbning står Danmark ikke ordentligt klædt på. Det bliver jeg altså nødt til at sige, for man må jo gøre sig klart, hvad det er, man går efter.

Jeg synes ikke, man har gjort sig klart, hvad det er, man går efter i det flertal, som har magten i dette Folketing. Jeg håber, det kan nås, at vi kan få nye debatter om det, inden toget er kørt fuldstændig, for ellers gentager det sædvanlige sig, nemlig at en dansk regering går ned, sætter sig på unionsglidebanen, kommer hjem med noget, som den danske befolkning ikke bryder sig om, og efterfølgende bliver stemt ned ved en folkeafstemning.

Jamen den fremgangsmåde kan vi godt vælge én gang til, men nu havde vi altså bare i debatten lagt op til, at vi skulle prøve noget andet denne gang.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Nu er der tre korte bemærkninger. Først hr. Henrik Dam Kristensen, fru Elisabeth Arnold og hr. Lars Barfoed. Derefter er det hr. Peter Skaarup som ordfører.

Det er til europaministeren.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jamen nu forstår jeg, at proceduren er sådan, at det er europaministeren, vi har en kort bemærkning til. Jeg skal bare sige til europaministeren, at det er rigtigt, at det også er Unionens måde at arbejde på, vi i konventet skal drøfte.

Kl. 20.35

Men når jeg kigger på spørgsmålene, bare på de første syv-otte stykker, så er det spørgsmål som: På hvilken måde kan man lade borgernes forventninger være retningsgivende for, hvilken opgave vi kan give EU? Hvordan kan man f.eks. udvikle en mere sammenhængende fælles udenrigspolitik og forsvarspolitik? Vil vi i højere grad integrere politisamarbejde og strafferetligt samarbejde? Der må jeg sige til europaministeren, at det betragter jeg i høj grad også som værende politiske spørgsmål.

Så det er jo den der kombination, som det nødvendigvis må være. Vi skal give nogle svar på nogle strukturer. Vi skal give nogle svar på, hvor langt vi vil gå, men det har også meget politisk indhold. Så jeg synes, det er vigtigt, at vi også i debatten fastholder, at det her også er po-